

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra FAMILIELIV

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908713288656/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Fruentimmerskrigen og Mandfolkebrummen. Og pludselig fór Konen ned ad Kældertrappen og Ansigtet bag efter.

— Han myrder mig! han myrder mig! skreg hun nede i Kælderen. Og:

— Jesus! Jesus! lød Olsens Stemme sammesteds fra.

Nu fandt jeg, det var min Pligt at ile ud af Døren igen og ned i Kælderen.

Dér stod Olsen ved Vasken med den lille Urtekræmmer paa Armen og bævede som et Espeløv. Og den fremmede Kone sad paa Hug i en Krog, medens det røde Ansigt stod bøjet over hende i en truende Stilling og med den knyttede Højre hævet til Slag.

— Hvad gaar hér for sig? spurgte jeg.

— Den Tyvemær! sagde Ansigtet og vendte sig om mod mig — hun er rendt fra mig a' i Aftes, og hun har ta'et alle de bedste Møbler og et dejligt Maleri, som jeg ha'de faaet af min allerbedste Ven til min Fødselsdag!

— Det er den rene Løgn! skreg Konen og rejste sig — Skilderiet var mit!

— Det er den anden Mand, hun render fra, fortsatte Ansigtet — det er den anden Mand, hun render fra! For sytten Aar siden stak hun a' fra den første, den Rakkermær!

— Det vidste Du jo, da Du tog mig! skreg Konen igen — det vidste Du jo! saa Du behøver ikke at stikke mig det i Næsen!

— Og Sølvtøjet har hun hugget! sagde Manden — vi skulde ha' hver to Sølvskeer, men hun er rendt med dem alle fire!

— Sølvtøjet var ogsaa mit! kom det fra Konen.

— Og saa har hun lagt i med Lassen! skreg Manden, og jeg troede, at hans Ansigt skulde revne.

— Det vidner jeg for Gud! raabte Konen — det vidner jeg for Gud! Men Du tog Fruentimmer op, naar jeg var borte!

— Hva' Satan rager alt det den fremmede Herre? spurgte Manden pludselig og saa' arrigt hen paa mig.

— Nej, det mener jeg ogsaa, sagde jeg — men saa gaa Deres Vej; De har ingenting hér at bestille!